

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. dubna 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Igora Krajdla a soudců Mgr. Lumíra Čablíka a Mgr. Lucie Böhmové **odvolání obžalovaného Tomáše S.**, narozeného xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 10. 2024, č. j. 11 T 111/2024-505 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), písmeno f), odstavec 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného Tomáše S. a poškozených Adama T. a Ondřeje T. napadený rozsudek částečně zrušuje ve výroku o trestu a ve výroku učiněném podle § 229 odstavec 1 trestního řádu ve vztahu k poškozeným Adamu T. a Ondřeji T. a

za podmínek § 259 odstavec 3, odstavec 4 trestního řádu se nově rozhoduje **takto:**

Obžalovaný

Tomáš S., narozený xxx v xxx, trvale bytem a adresa pro doručování xxx,

se odsuzuje

podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 21 (dvacetijedna) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá **na zkušební dobu v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu lovu v trvání 4 (čtyř) let.**

Podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci,** a to:

- 1 ks opakovací kulovnice značky Blaser R8 Professional Success, ráže 308 Win., výrobního čísla R/216462; RR060563; RB189590 včetně zásobníku bez nábojů, tlumiče zvuku značky Svemko Standard Quick Mount, ráže 222 Rem. 30-06 Spring., výrobního čísla T15722M16425, a termovizního puškohledu značky infiRay Rico RH50,
- 2 ks vystřelených nábojnic ráže 308 Win.,

které jsou uskladněny v režimovém skladu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál na ulici Výstavní 55, 703 00 Ostrava, č. j. KRPT-303261/TČ-2023-070777.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozeným:

- Adamu T., narozený xxx, trvale bytem xxx částku ve výši 60 530 Kč
- Ondřej T., narozený xxx, trvale bytem xxx ve výši 60 530 Kč

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození Adam T. a Ondřej T. odkazují se zbytkem svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný Tomáš S. byl napadeným rozsudkem uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku tím, že dne 24. 11. 2023 kolem 23:20 hodin v průběhu odlovu divokých prasat nedbal zvýšené opatrnosti při zacházení se střelnou zbraní a v domnění, že střílí na dříve zasažené divoké prase vystřelil na poškozeného Jiřího T., kterému způsobil smrtelná zranění. Za toto protiprávní jednání mu byl podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále bylo obžalovanému podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu nabývat do vlastnictví, držet a nosit zbraně a střelivo v trvání 8 let a 6 měsíců. Dále mu byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to sestavy kulovnice Blaser, tlumiče zvuku a termovizního puškohledu. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán zaplatit na náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozené Věře K. částku ve výši 565 000 Kč spolu s 15% úrokem z prodlení z částky 565 000 Kč za dobu od 28. 6. 2024 do zaplacení a Nikol K. částku ve výši 24 684 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození Adam T. a Ondřej T. odkázání se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu pak byla poškozená Věra K. odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti rozsudku podali včasné odvolání obžalovaný Tomáš S. a poškození Ondřej T. a Adam T.
3. Obžalovaný Tomáš S. prostřednictvím své obhájkyně Mgr. Adriany Stiborkové zaměřil své odvolání toliko proti výroku o trestu, který považuje za nepřiměřeně přísný. Podle jeho názoru soud prvního stupně při úvaze o trestu kladl nadměrný důraz na okolnosti, které mu přitěžují, aniž by v dostačující míře přihlédl k okolnostem, které mu polehčují. Poukázal na skutečnost, že skutkové okolnosti obžalovaný popisoval stále stejně a jeho doznání existuje od samého počátku trestního stíhání. Nalézací soud mu vytýkal prvotní nesouhlas s právní kvalifikací skutku, kdy obžalovaný vnímal v kontextu judikatury věnující se gradaci příčinné souvislosti v situaci poněkud jinak s ohledem na podíl poškozeného na vzniku skutkového děje. Obžalovaný však od těchto svých úvah upustil, a proto prohlásil vinu. Nicméně tato skutečnost neznamená, že by soud neměl okolnosti, za kterých se událost stala, zcela pominout a v rámci úvah o ukládání trestu je ani nevyhodnotit. Tyto okolnosti by podle názoru obhajoby měly být hodnoceny jednak ve výměře

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.

trestu, ale i ve výroku o náhradě škody, který však obžalovaný nenapadal. Obhajoba považuje za nepřiměřený především trest zákazu činnosti ve výměře 8 let a 6 měsíců, tedy při horní hranici sazby zákazu činnosti, kterou nalézací soud odůvodnil mimo jiné nezbytností generální prevence takového jednání pro ostatní osoby, jež jsou držiteli zbrojního průkazu a v rámci myslivosti střílí lovnou zvěř, přičemž dále obhajoba poukázala na konstantní judikaturu navazující zejména na nález Ústavního soudu České republiky IV. ÚS 463/97, podle nějž nelze stavět generální prevenci nad prevenci individuální, tedy nad vyhodnocení konkrétních okolností spáchání trestného činu. Obhajoba poukazuje na skutečnost, že soud by měl v rámci ukládání trestu vycházet z judikatury týkající se dopravních nehod se stejnou právní kvalifikací, což by odpovídalo v zásadě předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Obhajoba opakovaně poukazovala na skutečnost, že osobám prvotrestaným projevujícím nad svým činem lítost, které zajistily náhradu škody, neporušily žádné další povinnosti, které předpokládá právní řád (například nespáchaly dopravní nehodu pod vlivem alkoholu, vozidlo bylo plně technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích apod.) vyjma povinnosti řídit motorové vozidlo tak opatrně, aby nedošlo k dopravní nehodě, byly soudy ukládány tresty zákazu činnosti v dolní polovině zákonné výměry. Nalézací soud pak podle obhajoby dostatečně neodůvodnil, proč ukládal obžalovanému trest zákazu činnosti téměř při samé maximální výměře. Stejně tak argumentace soudu, že se na místě mohly nacházet jiné osoby (v rozsudku bylo poukazováno na osoby, které se cíleně chtějí skrýt, bezdomovce, osoby pod vlivem alkoholu či návykových látek, které by na místě usnuly) je dle názoru obhajoby nepřiléhavá. Obhajoba má za to, že každý běžný a rozumný člověk by se za situace probíhajícího lovu snažil na svou přítomnost upozornit a ozvat se a neskrývat se. Pro případ, že by se namístě nacházela osoba, která by pod vlivem např. omamných látek usnula, tak tato by se těsně před událostí nepohybovala, obhajoba pak poukazuje rovněž na skutečnost, že při úvahách o výměře trestu je třeba přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu, a nikoliv k hypotetickým scénářům. Zároveň obhajoba poukazuje na skutečnost, že v rámci dopravních nehod nebývá ani uložený trest propadnutí věci tak, jak je to v tomto případě. Zdůraznit je také třeba skutečnost, že trest propadnutí věci v hodnotě cca 250 000 Kč byl uložen ohledně samotné zbraně a jejího příslušenství, kdy tento trest citelně zasahuje do majetkové sféry obžalovaného. Podle ustálené judikatury je vše nutno při ukládání více druhů trestů výměry jednotlivých druhů trestu pečlivě vyvažovat. Podle názorů obhajoby pak měl nalézací soud vyjma okolností, které hodnotil ve prospěch obžalovaného, omluvu poškozeným, podniknutí kroků k náhradě škody, zvážit i skutečnost, že zákaz činnosti podstatně ovlivní majetkové poměry obviněného, ale také okolnosti případu jako takového, a to že poškozený lovil ryby bez rybářského lístku na místě, kde je rybolov zakázán a před lovci se skrýval zřejmě v domnění, že se blíží rybářská stráž, když pro neoprávněný rybolov byl již mnohokrát dříve postihován a vyloučen z rybářského svazu. Obhajoba rovněž nesouhlasí s odůvodněním, že by obžalovanému na místě nehrozilo nějaké nebezpečí a že nemusel postřelené zvíře dohledávat a mohl zvolit jiné varianty. Obhajoba pak dále poukázala na nebezpečí, které představují divoká prasata, přičemž jejich agrese se stupňuje, pokud jsou zraněná a je tedy zodpovědný přístup myslivce dostřelit postiženou zvěř. Obhajoba pak poukázala rovněž na skutečnost, že s ohledem na vzdálenost, ke které došlo ke střelbě, kdy obžalovaný předpokládal, že střílí na divoké prase, které mohlo zaútočit, měl na reakci pouze 1 vteřinu, což je čas, který podle odborné literatury nestačí ani zalícení a zacílení zbraně. Závěrem pak obžalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu zákazu činnosti jako nepřiměřeně vysoký a tento trest mu byl uložen v mírnější výměře srovnatelný s judikaturou v rámci dopravních nehod.

4. Poškození Ondřej T. a Adam T. své odvolání zaměřili proti výroku dle § 229 odst. 1 tr. řádu, kterým byli odkázáni se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Nalézací soud náhradu nemajetkové újmy nepřiznal mimo jiné proto, že poškození se se svým otcem Jiřím T. nestýkali. Nicméně aktuální judikatura konstatuje, že i ti poškození, kteří neměli dlouhodobý osobní kontakt se zemřelým poškozeným, a i v případech, kdy vztah mezi poškozenými a zemřelým nebyl aktivní, není důvodem k tomu, aby byl nárok na náhradu nemajetkové újmy zamítnut. V tomto případě, přestože vztah nebyl blízký, stále se jednalo

o vztah mezi dětmi a rodičem a nedalo se vyloučit, že do budoucna se vztahy mohou narovnat. Jejich citová újma je tímto vztahem objektivně dána. Smrt rodiče vždy představovala zásah do psychické integrity dětí. Ať už vztahy byly jakkoliv špatné od dětství, vzhledem k tomu, že poškozený (otec) se choval špatně ke své ženě a dětem v průběhu jejich dětství i v dospělosti, tak pořad poškození měli snahu tyto vztahy obnovit. Toto bylo velmi obtížné proto, že v určitých fázích života poškozeného žil tento na ulici a poškození dlouho nevěděli, kde se jejich otec nachází, i přesto že se jej snažili vyhledat. Poškození Ondřej T. a Adam T. se nechtěli vracet do svého dětství, dospívání ani do dospělého věku, neboť chování jejich otce jak k matce, tak i k nim jako k dětem bylo velmi problematické a špatné. Nechtěli tyto situace a okolnosti sdělovat před cizími lidmi. Přesto však doufali, že jednoho dne se jejich vztahy alespoň částečně zlepší. Závěry soudu prvního stupně lze rozporovat např. svědeckými výpověďmi rodinných příslušníků nebo známých, kteří mohou potvrdit, že synové měli zájem o obnovení vztahu s otcem a že situaci vnímali jako psychicky traumatizující. Absence vztahu nebyla zaviněna ze strany synů, ale byla způsobena jednáním otce (opuštění rodiny). I přes absenci aktuálního vztahu mají synové k otci citovou vazbu a jeho smrt pro ně byla vzhledem ke způsobu smrti velmi traumatizující. Synové se pokoušeli během času již několikrát vztah napravit, k tomu však již kvůli tragické nehodě nedošlo. Trestní soud by měl rozhodnout o náhradě škody, jelikož z okolností případu vyplývá, že k újmě došlo v přímé příčinné souvislosti s trestným činem. Např. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 8 Tdo 842/2012 potvrdil, že újma může vzniknout i v případech narušených vztahů, protože smrt zasáhla blízké osoby. V tomto případě je klíčová individualita případu – újma synů byla reálná a závažná, i přes historický narušené vztahy.

5. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr. řádu), oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b/ tr. řádu) a Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 tr. řádu) neshledal ani jiných důvodů k jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. řádu nebo odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

6. Krajský soud z podnětu opravných prostředků přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že podaná odvolání jsou důvodná.

7. V řízení, jež rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal žádné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva na obhajobu, a nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že se v něm okresní soud správně vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, když vycházel především z prohlášení viny obžalovaného učiněného v intencích § 206c tr. řádu, které soud po kladném stanovisku státního zástupce přijal usnesením podle § 206c odst. 6 tr. řádu a následně upustil od dokazování v rozsahu, v jakém byla vina prohlášena a následné dokazování zaměřil na otázku uloženého druhu a výměry trestu a výrocích o náhradě škody a nemajetkové újmy.

8. Odvolací soud se ztotožňuje s hodnocením skutkových okolností tak, jak je provedl nalézací soud v odstavci 4 napadeného rozhodnutí, nicméně poukazuje na skutečnost, že okolnosti, které neměly vliv pro posouzení skutkových okolností a případné právní kvalifikace mohou nalézt svůj odraz v individualizaci ukládaného trestu tak, jak to žádají ustanovení §§ 37 – 39 tr. zákoníku, kdy i zde je nutno skutkové okolnosti případu hodnotit v rámci těchto úvah. Je pak možno připustit, že lze přihlížet i ke spoluzavinění poškozeného, které odvolací soud spatřuje především v tom, že v případě nočního lovu ryb, měl být poškozený podle rybářských předpisů osvětlen elektrickým světlem. Je nutno si uvědomit, že toto bezpečnostní opatření nesměřuje výhradně k tomu, aby rybářská stráž mohla určit kdo je pytlákem a kdo nikoliv, ale má i svůj hlubší význam právě v tom, že mnoho rybářských revírů probíhá či hraničí s honitbami, kdy tuto skutečnost lze skutečně přirovnat k tomu, že podle aktuálních dopravních předpisů se neosvětlený chodec v tmavém

oblečení pohybuje na vozovce mimo obec. Rovněž skutečnost, že obžalovaný se mohl obávat útoku zraněného divokého prasete, může hrát při individualizaci trestu svou roli, byť i jen nepodstatnou. V obhajobě je pak nutno dát za pravdu v tom směru, že trest tak, jak byl uložen soudem nalézacím, je ve svém komplexu soudem odvolacím považován za nepřiměřeně přísný. Odvolací soud pak s ohledem na tuto skutečnost podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a trest nově uložil sám s tím, že jako z neměnného základu vyšel z trestu majetkového spočívající v uloženém trestu propadnutí věci v souladu s ustanovením § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy obžalovanému stejně jako soud nalézací uložil trest propadnutí zbraňové sestavy skládající se z kulovnice, tlumiče a termovizního zaměřovače, kdy odvolací soud při stanovení výměry dalších druhů trestu přihlédl zejména k ceně této sestavy ve výší cca čtvrt milionu Kč. S ohledem na takto ukládaný trest pak odvolací soud jen mírně snížil ukládaný trest odnětí svobody v souladu s ustanovením § 143 odst. 2 tr. zákoníku, když namísto okresním soudem uloženého trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců uložil trest odnětí svobody v trvání 21 měsíců, přičemž zkušební doba podmíněného odsouzení byla zkrácena z 36 měsíců na 30 měsíců. Odvolací soud pak při posuzování výše trestu zákazu činnosti, který byl odvoláním obžalovaného primárně napaden, dospěl k závěru, že ukládaný trest zákazu činnosti není v souladu s platnou judikaturou vyšších soudů (viz. např. 1 Tz 11/79, 3 Tdo 138/2015), která požaduje, aby ukládaný zákaz byl ukládán v souvislosti s činností, při které došlo k trestné činnosti, nikoliv ve výměře širší, kdy příkladmo lze uvést, že nelze zakazovat podnikání obecně, ale má být zakázán vždy jen konkrétní druh podnikatelské činnosti, při které k trestné činnosti došlo. Stejně tak v tomto případě k trestné činnosti nedošlo například nedodržením předpisů na střelnici, neopatrnou manipulací se zbraní nebo při vybíjení zbraně před čistěním a podle platné judikatury tak podle názoru odvolacího soudu nelze ukládat trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držet střelnou zbraň, nýbrž je nutno obžalovanému zakázat činnosti, při které k trestné činnosti došlo, tedy zakázat obžalovanému výkon práva lovu Odvolací soud proto v souladu s ustanovením § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu lovu, a to v trvání 4 let, který s ohledem na současně ukládané tresty odnětí svobody a výrazný majetkový trest považuje za dostatečný, když nalézacím soudem uložený trest v délce 8 let a 6 měsíců je skutečně nutno považovat za nepřiměřeně přísný.

9. Pokud pak jde o výrok dle § 229 odst. 1 tr. řádu vůči poškozeným Ondřeji T. a Adamu T. tak tento učinil nalézací soud zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem, kdy oba poškození se sice k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody připojili, nicméně v průběhu řízení před nalézacím soudem se nedostavili, aby vypovídali jako svědci, aby vypovídali o svých vztazích se svým otcem a dali tak možnost soudu hodnotit kritéria potřebná pro rozhodnutí o výši přiznaného nároku na nemajetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 2959 nového občanského zákoníku.

10. Poškození sice pozdě, ale přece jen, prohlášení o dopadech trestného činu na jejich život učinili před soudem odvolacím, kde také oba vypovídali jako svědci a popsali svůj vztah k poškozenému Jiřímu T. Popsali rovněž své reakce poté, kdy zjistili, že jejich otec zemřel násilnou smrtí. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že vztah Adama a Ondřeje T. k jejich otci Jiřímu T. byl sice do značné míry narušen, nicméně nebyl podle názoru odvolacího soudu vysloveně nepřátelský a lze připustit relevanci argumentaci obhajoby, že do budoucna by mohlo postupem věku a vyzrálostí všech zúčastněných mohlo dojít ke zlepšení vztahů. Lze pak připomenout, že dítě má v souladu s ustálenou judikaturou k § 2959 nového občanského zákoníku nárok při usmrcení rodiče na částku 20ti násobku hrubé měsíční nominální mzdy započtené na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž vznikl nárok. Tato částka pro rok 2023, tedy činí 20 x 40 353 Kč, tj. 807 060 Kč. S ohledem na skutečnost, že mezi poškozeným Jiřím T. a oběma jeho syny, poškozenými Ondřejem a Adamem T. panoval jen jakýsi elementární vztah biologického rodičovský s možnou vizí na zlepšení vztahů do budoucna, přiznal odvolací soud poškozeným nárok ve výši pouze 10 % jinak nárokované částky, tedy ve výši dvojnásobku hrubé měsíční mzdy, kteroužto částku dále snížil o odečtené spoluzavinění poškozeného ve výši 25 %

spočívající v porušení zákazu lovu ryb na daném místě a neosvětlení rybářského místa elektrickým světlem, bez kteréhožto porušení rybářských předpisů by k nešťastné události rovněž nedošlo. Poškozeným tak byla na náhradě nemajetkové újmy přiznána částka ve výši 60 530 Kč.

11. Vzhledem ke skutečnosti, že oba poškození se připojili s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč, byli v souladu s ustanovením § 229 odst. 2 tr. řádu se zbytkem svého nároku odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, když trestní předpisy neumožňují trestnímu soudu rozhodnout zamítavým výrokem.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-m) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 2. dubna 2025

Mgr. Igor Krajdl, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.